

laten daveren. Pas als je dat hebt leren doen, of durven doen, kan je die emoties later doseren en gebruiken. Zo maar durven springen heeft met gevaar te maken. En theater heeft ook met gevaar te maken. Je gaat tot aan het randje van de waanzin. Vlamingen durven zo ver gaan.

Etcetera: Een belangrijk aspect van de Vlaamse Golf is dat jonge mensen zich niet meer aansluiten bij de grote gezelschappen, en liever hun eigen gezelschap oprichten. Dat heeft een grote versnippering tot gevolg.

DVDG: Soms ben ik daar blij om, en een andere keer stel ik daar vragen bij. We zijn al met zo weinig, denk ik dan, maar dat belet niet dat we ons versplinteren in piepkleine groepen. Het is fout als het verstarrend werkt. Die groepjes hebben zo een uitgesproken profiel dat ze geen gevoel meer hebben voor andere opvattingen, en daar schuilt een gevaar in. Zulke enge standpunten lijken mij een kort leven beschoren. Ze gaan er van uit dat ze voor zichzelf de waarheid hebben gevonden. Maar er is geen goed of slecht theater, je hebt theater waar je al dan niet van houdt. Maar als je buurman van een ander soort theater houdt, is hij daarom niet minder waard. Theater moet er zijn, als er al theater moet zijn, voor iedereen, en de mensen zijn zo verschillend dat je hen niets kunt opdringen.

Aan de andere kant vind ik het prachtig dat jonge mensen zichzelf willen zijn, met eigen ideeën en noden. Dat is hen meer waard dan te verdrinken in die droge meren. Het is niet mijn ambitie geweest om dat teweeg te brengen, maar achteraf zie ik dat ik daarbij een rol gespeeld heb. Eigenlijk wordt Teirlincks droom nu vervuld. Ik heb geprobeerd hen het bewustzijn bij te brengen van 'denk zelf na', en dat leidt tot nieuwe groepen. Het zou Teirlinck erg gelukkig maken.

Beweging brengen

Etcetera: Waarom heeft het zo lang geduurd voor Dora Van der Groen is gaan regisseren?

DVDG: Ik had al vaker aanbiedingen gekregen, maar ik had er geen zin in. Voor mij hoeft regisseren niet. Je moet weten dat ik altijd onder alles probeer uit te komen. Ik wil aan alles ontsnappen. Ik voel me dan vrijer, en ik voel me dan dichter bij wat ik echt zou willen zijn: namelijk niet zijn. Dat is alles. Maar toen Ivo van Hove het me vroeg, zei ik: 'Zou je dat graag hebben?' En hij zei 'Ja.' Ik respecteer Ivo, ik hou van zijn werk en van zijn persoon. Daarom heb ik geaccepteerd, ook omdat ik bij Ivo geen achterdocht moet koesteren. Voor mijn eerste regie nam ik *Thyestes*, een tekst die gebeeldhouwd is. Ik moest voor de eerste keer een decor bespre-

ken. Ik besprak met Jan Versweyfeld de verschillende klimaten van de scènes. Wat de kleur betrof, moest *Thyestes* beginnen als een videoclip, de koningen moesten wit en goud zijn, en het klimaat was droog. Het bodeverhaal moest de kleur nachtblauw hebben, zoals aan de Hallen van Parijs om vier uur 's ochtends met regen. Het moest ook de dreiging hebben, die je in science fiction ontmoet. En bij het slot moest het goud oplossen in kringen die wegcirkelen. In Parijs had ik de tentoonstelling gezien van Tinguely en aan Jan gezegd dat ik die ramskop in dezelfde stijl zag. Toen ik dan tenslotte het ontwerp van Jan zag, vond ik het ongelooflijk.

Etcetera: Wat heeft je doen besluiten om de Abele Spelen te kiezen voor je tweede regie?

DVDG: De keuze van de *Abele Spelen* moet je zien in verband met mijn eerste regie. Na die formidabele tekst leek het me een uitdaging om een tekst te nemen die om invulling vraagt. En omdat ik zelf geen tekst kan maken, heb ik deze tekst gekozen waar niemand in het theater nog iets om geeft, die door niemand gespeeld wordt. Dat gaf me veel vrijheid. Bij deze teksten wilde ik het wonder toelaten. De productie ontwikkelde zichzelf. Zoiets gebeurt alleen als je in de

mensen met wie je werkt, gelooft. De toeschouwer moet hier bang worden omdat er geen zekerheden zijn. Ik zie ze denken. Wat interesseert me niet, maar dat ze denken, dat vind ik belangrijk. Dat bleek vooral wanneer een paar mensen tijdens een voorstelling opstapten: beweging brengen, daar hou ik van. Na de *Abele Spelen*, waarover ik erg tevreden ben, wil ik opnieuw iets anders onderzoeken en daarom heb ik *Decadence* van Steven Berkoff gekozen. In dit stuk staat de taal weer centraal. Ik ben gefascineerd door de vorm van de tekst. De personages maken mekaar met stijl verbaal af. Als vierde productie, en tot besluit, ga ik dan nog *Phaedra* maken. Dan heb ik vier verschillende aspecten getoond: *Thyestes* is een beeldhouwwerk, *De Abele Spelen* dat is de transparantie, *Decadence* is de taal en *Phaedra* is niets: alleen een paar spelers, met licht en ruimte. Daarmee wil ik volledig terug naar Teirlinck, toen hij zei dat de acteur soeverein is.

Johan Thielemans

DIALOOG VOOR DRIE

H A R O L D P I N T E R

revue-sketches

door

Günther Lesage & Katrien Meganck

m.m.v. Sam Bogaerts en Stef De Paep

in

THEATER ZUIDPOOL

Lange Noordstraat 11, Antwerpen

speeldata: van 7 mei (première) t/m 12 juni 1993 van
woensdag t/m zaterdag telkens om 20u

kaarten: Theater Zuidpool 03/231 57 58,

Fnac: 03/231 20 56, Uitwinkel: 03/233 71 60

T H E A T E R
ZUIDPOOL
R V T